BERÄTTELSEN OM MIG

Autismspektret; erfarenheter och berättelser

Är Du anhörig eller närstående till en person inom autismspektret?
Eller är Du själv en autistisk person?

Nu har just Du en chans att berätta om ditt liv, dina erfarenheter, minnen och framtidsförhoppningar. Berätta om dej själv eller din familj, du kan också uttrycka det som en devis eller en dikt. Eller med hjälp av fotografier!

Vi samlar in berättelser om autismspektret under tiden **29.11.2013 - 31.10.2014**, varefter vi sammanställer berättelserna i en publication.

KOM MODIGT MED PÅ VÅR GEMNSAMMA RESA!

Berätta om dig på Internet i addressen **www.autismiliitto.fi/projektit/minuntarinani**.

Du kan också skicka ett brev till adressen Ikäprojekti, Autismi- ja Aspergerliitto, Kaupintie 16B, 00440 Helsinki, e-post till adressen elina.havukainen@autismiliitto.fi eller ringa numret 040 451 7755. Vi handlar alla material i förtroende.

Autismi- ja Aspergerliitto ry
Aktiivinen ikääntyminen autismin kirjolla -projekti

BERÄTTELSEN OM MIG Keynäs, Helsingfors

”Sådant har Hannas liv varit…”

”Hanna var synnerligen vild, en som skulle tämjas”

Hanna föddes till familjen Keynäs på våren 1963. Familjen bodde då i Kemi. Redan i början upptäckte föräldrarna, speciellt mor Raija, att Hanna betedde sig annorlunda än en jämnårig baby hos en bekant familj. Hanna trivdes inte i famnen så bra och speciellt att somna var svårt för Hanna. Ögonkontakt med Hanna var också svårt...

”Sannolikt autistisk”

I Helsingfors började man undersöka Hanna. Läkarna misstänkte först att bristande hörsel var orsaken till att hon inte pratade. Föräldrarna upptäckte dock att Hanna reagerade på sång, fast hon inte uppmärksammade tal. Hannas tonciller opererades på den foniatriska avdelningen för att utveckla talförmågan. När föräldrarna berättade om sina bekymmer för personalen på avdelningen fick de råd om att vända sig till neurologen som arbetade på avdelningen. Neurologen var den första som misstänkte diagnosen autism och skickade Hanna vidare till Barnetsborg för tilläggsutredningar...

” Det fanns ingen skola för Hanna”

På 70-talet fanns ingen undervisning eller personliga assistenter till buds. Hanna befriades från läroplikt redan i början av årtiondet. Staden stod dock för privatundervisning några timmar i veckan. Ersättningen för lärarna var liten och familjen blev tvungen att betala lite mer för Hannas undervisning. Genom undervisningen lärde sig Hanna läsa och skriva , även räkna enligt eget intresse. I vardagen var Hanna med i ett daghem för utvecklingstörda. I daghemmet i Tyynelä upptäckte hälsovårdaren att Hanna hade förutsättningar för skolgång. Som 14-åring fick Hanna en möjlighet att få undervisning i Marjatta skolan under höstterminen men hamnade tillbaka i Tyynelä på skolans begäran.

”Livet med Hanna har varit en rikedom”

Familjen orkade hålla ihop under Hannas mest utmanande tider. Raija tackar Pentti för att han alltid accepterat Hanna och haft förståelse. ”Pentti hade ett sånt jobb att han hämtade kunder eller kolleger hem. Hanna härjade eller gjorde vad som helst men där lekte man bara med Hanna” berättar Raija. Hanna och storebror Ville har alltid haft ett gott förhållande. Ville tog också ansvar för Hanna och skötte henne vid behov t.ex. Under föräldrarnas utlandsvistelser...

”..när man inte riktigt kan förbereda sig för Hannas ålderdom...”

”När man inte riktigt kan förbereda sig för Hannas ålderdom
Man hoppas bara att taxiservice och annan samhällelig service finns kvar. Hanna kunde med taxi komma och hälsa på oss föräldrar och anhöriga. På detta sätt kunde Hannas vänskapsnätverk hållas kvar. Man bör hoppas att Hanna orkar vara aktiv när hon blir äldre. Sådant har Hannas liv varit. Hanna har varit tvungen att utstå många besvärliga saker men hon har också lärt sig att klara sig. Man kan ju inte bevara sitt barn från alla besvärligheter.”